

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ**

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ГАВРИЛЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 24596/02)

РІШЕННЯ

Страсбург

20 вересня 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Гавриленко проти України»

Європейський Суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста, *Голова*,
п. І. Кабрал Баррето,
п. К. Юнгвірт,
п. В. Буткевич,
п. М. Угрехелідзе,
п. А. Мулароні,
п. Е. Фура-Сендстрьом, *судді*,
та пані С. Доллє, *секретар Секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 30 серпня 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 24596/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі — Конвенція) громадянином України паном Анатолієм Івановичем Гавриленком (далі — заявник) 1 червня 2002 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений Уповноваженими — пані Валерією Лутковською та пані Зоряною Бортновською.
3. 2 липня 2003 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив, що прийнятність та суть скарги будуть розглядатись разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1960 році та проживає у місті Лисичанську, Луганська область, Україна.
5. Двома окремими рішеннями від 7 липня 1999 року Комісія по трудових спорах зобов'язала державну шахту «Привільнянська» (далі — шахта) виплатити заявнику заборгованість із заробітної плати у розмірі 1418,27 грн (приблизно 236 ЄВРО).
6. У серпні 1998 року Лисичанська міська виконавча служба відкрила виконавче провадження щодо виконання вищевказаних рішень.
7. 2 січня 2001 року арбітражний суд Луганської області порушив провадження у справі про банкрутство шахти.
8. Рішенням від 15 лютого 2002 року Лисичанський міський суд зобов'язав шахту виплатити заявнику заборгованість із заробітної плати у розмірі 2931,63 грн (приблизно 488 ЄВРО).
9. 11 квітня 2002 року відділ виконавчої служби відкрив виконавче провадження щодо виконання рішення від 15 лютого 2002 року.
10. Відповідно до інформації, наданої Урядом, сума у розмірі 4259,90 грн була перерахована на банківський розрахунковий рахунок заявника 28 листопада 2003 року.

11. Відповідно до інформації, наданої заявником, йому не було сплачено всю суму, присджену рішеннями, які розглядаються. Невиплачена сума складає 42,60 грн (приблизно 7 ЄВРО).
12. 1 грудня 2003 року державна виконавча служба закінчила виконавче провадження щодо виконання рішень від 7 липня 1999 року та 15 лютого 2002 року на підставі того, що вони були виконанні у повному об'ємі.
13. Заявник не оскаржив постанову виконавчої служби від 1 грудня 2003 року у національних судах.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

14. Національне законодавство викладене у рішенні по справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01 пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

15. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Комісії по трудових спорах від 7 липня 1999 року та рішення Лисичанського міського суду від 15 лютого 2002 року в повному обсязі та в належні строки. Він посилався на п. 1 ст. 6 Конвенції, який передбачає таке:

«Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом (...)».

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

1. Статус жертви заявника

16. Уряд стверджував, що заявник не може більше вважатися жертвою порушення п. 1 ст. 6 Конвенції, оскільки рішення, які розглядаються, були виконані в повному обсязі. Таким чином, Уряд вважав, що заява повинна бути визнана неприйнятною або викреслена з реєстру справ Суду.
17. Заявник не погодився. Зокрема, він стверджував, що рішення не були виконані в повному обсязі.
18. Суд зазначає, що з огляду на зауваження сторін залишається неясним, чи були виконані рішення у повному обсязі. Однак Суд допускає, що рішення були виконані до 1 грудня 2003 року, приймаючи до уваги той факт, що в цей день державна виконавча служба встановила, що сума боргу за рішеннями була виплачена заявнику у повному обсязі. Це рішення заявник у національних судах не оскаржив.
19. Проте той факт, що рішення, винесені на користь заявника, були виконані, не позбавляє заявника статусу жертви з огляду на період, протягом якого рішення, винесені на користь заявника, залишались невиконаними (див. рішення по справі «Ромашов проти України» № 67534/01 пп. 26-27, від 27 липня 2004 року). Відповідно, Суд відхиляє попередні зауваження Уряду.

2. Вичерпання внутрішніх засобів захисту

20. Уряд далі стверджував, що заявник не вичерпав засоби національного захисту, оскільки він не звертався до національних судів зі скаргами на дії або бездіяльність державної виконавчої служби.
21. Заявник не погодився з цим твердженням.
22. Суд вважає, що з огляду на його рішення у подібних справах заперечення Уряду мають бути відхилені (див. вищевказане рішення по справі «Ромашов проти України», пп. 30-33).

3. Висновок

23. Суд доходить висновку, що скарга заявника відповідно п. 1 ст. 6 Конвенції щодо затримки у виконанні рішень Комісії по трудових спорах від 7 липня 1999 року та рішення Лисичанського міського суду від 15 лютого 2002 року порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

24. У своїх зауваженнях Уряд надав аргументи, подібні до тих, які він надав у справі «Ромашов проти України». У цих зауваженнях Уряд стверджував, що у справі не було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції (див. вищевказане рішення у справі «Ромашов проти України», п. 37).
25. Заявник не погодився з цими аргументами.
26. Суд зауважує, що рішення Комісії по трудових спорах від 7 липня 1999 року та рішення Лисичанського міського суду від 15 лютого 2002 року залишались невиконаними протягом більш ніж чотирьох років і чотирьох місяців та одного року і десяти місяців, відповідно.
27. Суд повторює, що вже встановлював порушення п. 1 ст. 6 Конвенції у справах, що порушували питання, подібні до тих, що містяться у цій справі (див. вищевказане рішення по справі «Ромашов проти України», п. 45).
28. Розглянувши всі надані йому документи, Суд вважає, що Уряд не виклав жодного факту або аргументу, який би міг переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушено п. 1 ст. 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

29. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову компенсацію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода та судові витрати

30. Заявник просив відшкодувати матеріальну шкоду в сумі 4046,00 грн (приблизно 674 ЄВРО) та моральну шкоду в сумі 20 000,00 грн (приблизно 3328,00 ЄВРО). Він також просив відшкодувати витрати на переклад та поштові витрати у сумі 348,30 грн (приблизно 58 ЄВРО), понесені ним як в національних провадженнях, так і під час провадження за Конвенцією.

31. Уряд зауважив, що заявник не обґрунтував суму, яку просив відшкодувати з огляду на матеріальну та моральну шкоду, і що встановлення порушення буде становити достатню сатисфакцію. Щодо суми, яку заявник просив відшкодувати за витрати на переклад та поштові витрати, Уряд зауважив, що ця сума є обґрунтованою та виправданою.
32. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає за доцільне присудити заявнику загальну суму 2150,00 ЄВРО з огляду на всі його вимоги.

Б. Пеня

33. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву заявника прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику суму, що складає 2150 ЄВРО (дві тисячі сто п'ятдесят ЄВРО), плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невикплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;
4. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 20 вересня 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С.ДОЛЛЕ
Секретар Секції

Ж.-П.КОСТА
Голова Секції